



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **E. S.**
státní příslušnost Ukrajina
bytem R. 1198/13, P. 8
zastoupena JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2018, č. j. MV-125126-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2018, č. j. MV-125126-4/SO-2018 a rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2018, č. j. OAM-3251-15/TP-2017 **se zrušují a věc se žalované vrací** k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- II. Žalovaná je **povinna** žalobkyni nahradit náklady řízení ve výši **13.300 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta, ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhala přezkumu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 11. 2018 (v záhlaví nesprávně datováno rokem 2019), č. j. MV-125126-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 7. 9. 2018, č. j. OAM-3251-15/TP-2017 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdila.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně podala dne 2. 3. 2017 k správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Dne 9. 7. 2014 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo pravomocně ukončeno dne 18. 1. 2017, a to nabytím právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí její kasační stížnosti pro nepřijatelnost.
4. V průběhu řízení byla žalobkyně oprávněna pobývat na území ČR na základě víz vydaných podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o azylu*“) a od 9. 7. 2014 do 27. 11. 2016 byla žalobkyně držitelkou průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a pobývala na území ČR na základě víza strpění, jehož platnost skončila 18. 1. 2017. Žalobkyně nesplnila povinnost podle § 78b odst. 6 a 7 zákona o azylu, protože se k správnímu orgánu I. stupně dostavila až dne 22. 2. 2017, kdy jí byl vydán výjezdní příkaz s platností od 22. 2. 2017 do 12. 4. 2017. Dne 2. 3. 2017, tj. v době platnosti výjezdního příkazu, pak žalobkyně podala předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu. V období od 18. 1. 2017 do 21. 2. 2017 (pozn. soudu - v napadeném rozhodnutí uvedeny roky 2018) tedy žalobkyně pobývala na území ČR bez platného pobytového oprávnění a nepřetržitost jejího pobytu tak byla narušena.
5. Žalovaná vyložila, že povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců lze vydat za splnění podmínek odst. 1 a 5 tohoto ustanovení, pokud žadatel spadá do okruhu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

osob vymezených v odst. 2, 3 a 4 téhož ustanovení. Žalobkyně však nesplňovala podmínku nepřetržitosti pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebyla osobou mladší 18 let ani osobou osamělou starší 65 let ve smyslu odst. 2 předmětného ustanovení, neprokázala a neuvedla, že by byla závislá na osobní péči cizince, vymezeného v odst. 2 předmětného ustanovení. Nezletilý syn žalobkyně, též občan Ukrajiny, neměl žádným způsobem upravený pobyt na území ČR a žalobkyni tak nelze podle odst. 3 předmětného ustanovení vydat povolení, protože není splněna podmínka podle odst. 1 a odst. 6, neboť řízení o žádosti syna žalobkyně o povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně zastaveno. Kvůli nesplnění podmínky podle odst. 1 je rovněž vyloučen postup podle odst. 4 předmětného ustanovení, vázaný na důvody hodné zvláštního zřetele. Dále, ačkoliv byla žádost podána ve lhůtě podle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, nebylo možné postupovat při prominutí lhůty ani podle odst. 7 tohoto ustanovení, neboť žalobkyně není oprávněným cizincem podle odst. 2 téhož ustanovení.

6. Žalovaná měla za to, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“), provedl všechny úkony nezbytné ke zjištění stavu věci, vyrozuměl žalobkyni podle § 36 odst. 3 správního řádu, vypořádal se s předloženými doklady, skutečnostmi a důkazy a zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností.

III. Žaloba

7. Žalobkyně namítla, že v souladu s § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podala žádost správnímu orgánu I. stupně v zákonné lhůtě dvou měsíců, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 18. 1. 2017 a žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců byla podána dne 2. 3. 2017. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením správních orgánů, že v daném období od 19. 1. 2017 do 21. 2. 2017 nedisponovala platným pobytovým oprávněním, přičemž jediným obdobím, kdy může žalobkyně pobývat na území ČR bez oprávnění k pobytu je 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti, pokud se v této lhůtě žalobkyně dostaví k správnímu orgánu I. stupně pro vyznačení zániku strpění na území podle § 78 odst. 7 zákona o azylu. Podle názoru žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zamítnutí její žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
8. Žalobkyně uvedla, že správní orgány porušily ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistily skutkový stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí a dále porušily zásady zakotvené v § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že v souladu s § 78b odst. 6 zákona o azylu skončila žalobkyni dne 18. 1. 2017 platnost oprávnění k pobytu na území ČR, podle odst. 7 téhož ustanovení byla žalobkyně povinna dostavit se k Ministerstvu vnitra za účelem vyznačení zániku strpění na území do 15 dnů od 18. 1. 2017, což žalobkyně učinila až 22. 2. 2017. Od 18. 1. 2017 do 22. 2. 2017 tak žalobkyně pobývala na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a nepřetržitost pobytu byla narušena. Žalovaná poukázala na systematickou provázanost jednotlivých odstavců v rámci § 67 zákona o pobytu cizinců a s ohledem na to navrhla zamítnutí žaloby.

10. Žalobkyně v replice ze dne 28. 2. 2019 uvedla, že na žalobě trvá, žádost byla podána v souladu s § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců v řádné zákonné lhůtě a podmínka odst. 5 tak byla splněna.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. V posuzovaném případě žalobkyně podala dne 2. 3. 2017 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 67 zákona o pobytu cizinců platí, že:

„(1) Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

(2) Povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.

(3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.

(4) Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

(5) Žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

(6) Povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.

(7) Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

(8) Splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.“

14. Dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně důvody, jež vedly k zamítnutí žádosti žalobkyni, spočívaly předně v tom, že žalobkyně nesplňovala podmínku nepřetržitosti pobytu v délce čtyř let podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
15. Správní orgán I. stupně k tomu zdůraznil, že „žalobkyně se na ministerstvo ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti nedostavila. V důsledku toho tedy žadatelka pobývala na území v období od 19. 1. 2017 do 21. 2. 2017 bez platného pobytového oprávnění. Nepřetržitost pobytu stanovená v ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. tak byla narušena.“ Dále správní orgán I. stupně shrnul, že žalobkyně v uvedeném období na území nedisponovala žádným druhem pobytového oprávnění ani výjezdním příkazem (srov. stranu 4 prvostupňového rozhodnutí).
16. Dále správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně sama nebyla osobou vymezenou v § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Poté zdůraznil, že žalobkyně je sice rodičem cizince mladšího 18 let ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, avšak vedle toho nesplňuje podmínku odst. 1, kterou je třeba aplikovat zároveň s odst. 3, navíc je třeba zároveň aplikovat i podmínku odst. 6, která taktéž není splněna, neboť jejímu synovi nebylo povolení k trvalému pobytu vydáno (řízení o jeho žádosti bylo zastaveno).
17. Postup podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (podání žádosti z důvodů hodných zřetele) byl podle správních orgánů taktéž vyloučen, neboť nebyly splněny podmínky podle odst. 1. Žádost byla podána ve lhůtě podle dvou měsíců odst. 5, nebylo proto třeba řešit prominutí podmínky podání žádosti ve lhůtě 2 měsíců podle odst. 8. Postup podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců také nebylo možné využít, neboť žalobkyně sama není

oprávněnou osobou v intencích odst. 2 předmětného ustanovení, když odst. 7 je výjimkou právě z odst. 2 (str. 7-8 napadeného rozhodnutí nebo str. 5-6 prvostupňového rozhodnutí).

18. Městský soud předně pro osud žaloby předně neshledal důvodnou námitku poukazující na to, že žalobkyně podala žádost o povolení k trvalému pobytu včas ve lhůtě podle § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z výše uvedené sumarizace obsahu napadeného rozhodnutí a rozhodovacích důvodů správních orgánů, mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně podala žádost včas. Nepřetržitost pobytu a lhůta pro podání žádosti jsou dvě odlišné, vzájemně nezávislé podmínky, tj. to, že byla žádost podána včas, logicky ještě neznamená, že žalobkyně splnila podmínku 4 let nepřetržitého pobytu. Její žádost nebyla neúspěšná z toho důvodu, že by byla podána opožděně. Tato námitka tak nemohla vést k úspěšnosti žaloby a zrušení napadeného rozhodnutí.
19. Z prvostupňového rozhodnutí poté vyplývá, že základním důvodem, pro který oba správní orgány shledaly žádost žalobkyně nedůvodnou, bylo nesplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území po dobu předcházející 4 roky ke dni podání žádosti o trvalý pobyt podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že žalobkyně podala žádost dne 2. 3. 2017 v době platnosti výjezdního příkazu – ten platil ode dne 22. 2. 2017. Doba nepřetržitého pobytu tak byla narušena v období od 19. 1. do 21. 2. 2017, kdy žalobkyně na území pobývala bez oprávnění k pobytu.
20. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016 – 25, www.nssoud.cz, vyplývá, že naplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území se zkoumá za dobu bezprostředně předcházející podání žádosti. Nejvyšší správní soud tento závěr učinil v souvislosti se žádostí o trvalý pobyt podle § 68 zákona o pobytu cizinců, avšak s ohledem na obdobnou formulaci není dle městského soudu důvod vykládat posuzování této podmínky v kontextu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odlišně (obdobně srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, č. j. 9A 82/2019 – 65 či ze dne 17. 5. 2017, č. j. 5A 186/2013 – 53). V rozsudku ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 As 22/2013 – 35 Nejvyšší správní soud dovodil, že do doby nepřetržitého pobytu se započítává jen doba oprávněného pobytu na území ČR, nikoli i doba pobytu neoprávněného či pouze faktického pobytu (obdobně srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2020, č. j. 9A 82/2019 – 65 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 Azs 249/2016 – 25). Tomu ostatně odpovídá i znění § 67 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, podle které se do doby pobytu započítává jen doba pobytu na základě vypočtených pobytových oprávnění, z čehož je třeba argumentem opaku dovodit, že doba pobytu na území bez oprávnění se nezapočítává.
21. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že v době bezprostředně předcházející podání předmětné žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně pobývala na území ČR na základě strpění pobytu na území podle § 78b zákona o azylu. Celkově správní orgán I. stupně započítal nepřetržitou dobu pobytu žalobkyně na území České republiky od 17. 3. 2008 do 18. 1. 2017 s tím, že do 13. 11. 2014 žalobkyně na území pobývala v rámci různých víz podle zákona o pobytu cizinců a již od 9. 7. 2014 bylo se žalobkyní zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany.

22. V řízení o mezinárodní ochraně – ukončené rozhodnutím o kasační stížnosti žalobkyně - bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Azs 208/2016 – 47, které nabylo právní moci dne 18. 1. 2017. Žalobkyně se pak dostavila za účelem vyznačení zániku strpění na ministerstvo ve smyslu § 78b odst. 7 zákona o azylu až dne 22. 2. 2017, tedy po uplynutí lhůty 15 dnů, téhož dne jí ministerstvo vnitra uložilo pod č. j. KRPA-65712-14/ČJ-2017-000022 výjezdní příkaz. Z toho pak vyplývá, že žalobkyně v období od 19. 1. 2017 do 21. 2. 2017 pobývala na území ČR bez pobytového oprávnění neoprávněně, tj. došlo k narušení nepřetržitého pobytu na území po dobu 4 let před podáním žádosti dne 2. 3. 2017. Základní podmínka pro udělení trvalého pobytu - podmínka 4 let nepřetržitého pobytu ve smyslu § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak zjevně nebyla splněna.
23. Městský soud v Praze nicméně ze správního spisu zjistil, že žalobkyně si tohoto přerušení doby pobytu na území byla vědoma. Dne 6. 3. 2017 totiž podala ke správnímu orgánu I. stupně „*žádost o přerušení podmínky*“. V této žádosti uvedla, že nelegální pobyt na území ČR byl zaviněn nečinností právního zástupce, který jí byl přidělen v řízení o kasační stížnosti. Vyjádření a listinné důkazy žalobkyně k žádosti přiložila. Jednalo se o komunikaci žalobkyně ze dne 22. 2. 2017 se zástupcem Mgr. et Mgr. Václavem Hnilem, který jí byl ustanoven v řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 Azs 208/2016. Zde advokát konstatuje, že rozhodnutí o kasační stížnosti obdržel dne 18. 1. 2017 do datové schránky, žalobkyni toto rozhodnutí odeslal poštou bez průkazu doručení s tím, že znovu toto rozhodnutí žalobkyni odeslal dne 22. 2. 2017 formou doporučené záсылky. Žalobkyně byla v žádosti toho názoru, že jí uvedené důvody splňují podmínku důvodů hodných zvláštního zřetele i vzhledem k tomu, že je matkou nezletilého cizince, které je v téže situaci.
24. Uvedená žádost je z hlediska jejího obsahu podle názoru městského soudu žádostí o prominutí podmínky nepřetržitého pobytu podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že *„splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.“* Citované ustanovení umožňuje v odůvodněných případech (pouze demonstrativně jsou zde zmíněny dva typové případy, kdy je udělení takového benefícia vhodné) prominout splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území.
25. Městský soud však neshledal, že by správní orgán I. stupně o této žádosti jakkoliv rozhodl, a to ať už ve formě samostatného rozhodnutí či přímo v prvostupňovém rozhodnutí. Pouhé shrnutí obsahu žádosti na str. 3 prvostupňového rozhodnutí takovým rozhodnutím přitom být nemůže, neboť správní orgán I. stupně se zde nijak nezabýval a neposoudil ty důvody, které žalobkyně v žádosti vznesla.
26. Uvedená žádost byla přitom zcela na místě a opřena podle názoru městského soudu o vážné důvody. Žalobkyni do naplnění podmínky 4 letého nepřetržitého pobytu chybělo (dle názoru správního orgánu I. stupně) jen období necelého jednoho měsíce a půl v mezidobí od skončení řízení mezinárodní ochrany dne 18. 1. 2017 do dne podání žádosti 2. 3. 2017 (z něhož ještě správní orgán I. stupně jako oprávněný pobyt počítal i dobu od 22.

2. 2017, kdy udělil žalobkyni výjezdni příkaz k opuštění území po ukončení řízení o mezinárodní ochraně). Žalobkyně měla pro řízení o kasační stížnosti ustanoveného zástupce Mgr. et. Mgr. Václava Hnila se sídlem v Brně, zatímco místo pobytu žalobkyně se nachází v Praze. Je tedy přirozené, že advokát mohl, co se týče poskytování podkladů a dokumentů, se žalobkyní komunikovat tzv. na dálku, včetně zasílání písemností a konečného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Azs 208/2016–47. Jelikož je nesporné, že usnesení nabylo právní moci doručením advokátovi dne 18. 1. 2017 (šlo o středu) a lhůta 15 dní k dostavení se žalobkyně k ministerstvu vnitra tak skončila ve čtvrtek 2. 2. 2017 (přičemž během 4 dny z této lhůty tvořily víkendy), podle názoru městského soudu skutečně mohlo dojít i k situaci, že žalobkyně neměla reálnou možnost včas se seznámit s usnesením Nejvyššího správního soudu (tj. s tím, že řízení bylo pravomocně skončeno) a úměrně tomu pak nečinila další kroky z hlediska svého pobytového statusu. Pokud by se žalobkyně reálně seznámila s rozhodnutím o kasační stížnosti včas, mohla se dostavit včas i na ministerstvo vnitra k udělení výjezdního příkazu a nevzniklo by pak žádné období, během něhož by žalobkyně na území pobývala bez pobytového oprávnění. Naopak, pokud žalobkyně bez svého zavinění ani nevěděla, že jí běží lhůta k dostavení se na ministerstvo vnitra k vyznačení výjezdního příkazu, je třeba, aby i tyto okolnosti správní orgány zohlednily při rozhodování o žádosti o prominutí podmínky podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
27. Městský soud je toho názoru, že pokud správní orgán I. stupně o žádosti žalobkyně ze dne 6. 3. 2017 nerozhodl, je takový postup závažnou procesní vadou. Na splnění (resp. nesplnění) podmínky nepřetržitého pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž jinak správní orgán I. stupně založil stěžejní rozhodovací důvod o celé žádosti žalobkyně o trvalý pobyt. Pokud tedy o chybějící době pobytu žalobkyně nebylo rozhodnuto, nemohl být správný ani stěžejní závěr, že žalobkyně nesplnila podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podmínku nepřetržitého pobytu 4 let na území před dnem žádosti.
28. Městský soud dále nepřehlédl, že správní orgány shledaly, že žalobkyně nesplňuje nejen podmínky podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ale ani případné další podmínky nezbytné pro udělení trvalého pobytu vyplývající z ustanovení § 67 odst. 2 -7 cit. zákona.
29. Mezi stranami není sporné, že žalobkyně sama o sobě nesplňovala status oprávněné osoby podle § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z dalších citovaných ustanovení je tak pro osud žalobkyniny žádosti významné zejména ustanovení § 67 odst. 3 písm. a) ve spojení s odst. 6 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že „*povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b)*“ /je to cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu – pozn. městského soudu/. Správní orgán I. stupně a poté žalovaný tedy sice jako stěžejní důvod pro zamítnutí žádosti shledali, že žalobkyně především nesplňuje podmínku nepřetržitého pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, současně však shledali, že žalobkyně současně není rodičem cizince, kterému by v souladu s § 67 odst. 6 zákona bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, neboť řízení o žádosti jejího syna bylo zastaveno (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí).

30. Městský soud k tomu v řízení, které vedl pod sp. zn. 10 A 101/2018 zjistil, že o žádosti syna žalobkyně V., nar. ... bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018, přičemž rozhodnutí prvního stupně, jímž bylo řízení o žádosti zastaveno, bylo vydáno již dne 14. 3. 2018. Žaloba proti rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti syna žalobkyně V. pravomocně zastaveno, byla k městskému soudu podána dne 27. 6. 2018 a dne 28. 8. 2018, pod č. j. 10 A 100/2018 – 27, byl žalobě přiznán odkladný účinek, jímž byly účinky rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti syna žalobkyně V. pozastaveny.
31. V projednávané věci tak o žádosti žalobkyně bylo před správním orgánem I. stupně rozhodnuto dne 7. 9. 2018 v situaci, kdy mělo být správním orgánům již zřejmé, že před soudem je vedeno řízení, jehož předmětem je přezkum procesního postupu v řízení o pobytovém statusu syna žalobkyně V. Pro správní orgán I. stupně byl přitom pobytový status syna žalobkyně významný pro posouzení žádosti žalobkyně právě z hlediska naplnění podmínek podle § 67 odst. 3 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.
32. Přestože takto byly dány důvody k přerušení správního řízení o žádosti žalobkyně podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, správní orgán I. stupně takto nepostupoval a o žádosti žalobkyně rozhodl meritorně, tj. zamítl ji mj. právě pro nesplnění výše uvedené podmínky podle § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
33. Městský soud je pak toho názoru, že správní orgán I. stupně (a potažmo žalovaný, jenž tento postup potvrdil) svým postupem zatížil řízení závažnou procesní vadou, neboť takto postupoval za situace, kdy a) podmínka nepřetržitého pobytu žalobkyně podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla dostatečně vyřešena, neboť správní orgán I. stupně nerozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 6. 3. 2017 o prominutí této podmínky, b) probíhalo související řízení, v němž mělo být vyřešeno splnění podmínky péče o nezletilou osobu, jíž byl udělen pobyt /srov. § 67 odst. 3 písm. a) ve spojení s odst. 6 zákona o pobytu cizinců/. Bez vyřešení těchto souvisejících otázek tak nemohl správní orgán I. stupně o žádosti žalobkyně rozhodnout.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud proto z vyložených důvodů shledal v řízení před správními orgány závažnou procesní vadu, pročež žalované rozhodnutí zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Soud pak podle § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť to bylo z výše vyložených důvodů zatíženo shodnými vadami.
35. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem zde vyloženým. V dalším řízení je třeba tedy nejprve posoudit žádost žalobkyně ze dne 6. 3. 2017 o prominutí podmínky nepřetržitého pobytu a při posuzování dalších podmínek pro udělení trvalého pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců je třeba vycházet z meritorního posouzení žádosti nezletilého syna žalobkyně V. o trvalý pobyt.
36. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

soudem. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila. Městský soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě soudních poplatků za žalobu ve výši **3.000 Kč** a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši **1.000 Kč** a v nákladech za právní zastoupení spočívajících v odměně za 3 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, podání žaloby a v replice] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem **9 300 Kč** [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za tři úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem **900 Kč** (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce

37. žalobců soudu k výzvě neprokázal, že je plátcem DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem **13.300 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 23. září 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.